

NIEUWSBRIEF

Sinco en Roelie ter Maat

Kameroen nr 6, september 2013

Hallo familie en vrienden,

Na een volle maand hier weer op onze plek in Kameroen zullen we jullie weer bijpraten. We hopen dat de gemoedelijke spreektrant jullie de moed geeft om deze nieuwsbrief met plezier helemaal te lezen.

Zoals jullie weten viel Sinco meteen met zijn neus in de boter en werd direct weer meegesleurd in de maalstroom van het leven op de RFIS.

Een aantal leerlingen van het vorige schooljaar zijn vertrokken en "nieuwe" leerlingen hebben plaatsen opgevuld. Zo is het altijd weer even wennen aan de nieuwe situatie, zowel voor Sinco als leraar, als voor de leerlingen. Maar nu, na een maand, draait het weer gesmeerd.

Sinco zal zelf wel wat vertellen over de lessen, etc.

Dagopening in het auditorium van RFIS

Vorige week zijn de "kleine groepen" weer gestart. Dat zijn kleine groepjes leerlingen die aan het einde van een schooldag samen komen met een leraar en samen Bijbelonderzoek doen en delen wat hen bezig houdt, voornamelijk wat betreft hun geloofsleven. Sinco heeft een groep van 8 jongens en is daar heel blij mee. Ze hebben er weer zin in. Ze hebben besloten om het te gaan hebben over Apologetics, oftewel in het Nederlands: geloofsverdediging. Heel mooi en belangrijk als je al jong leert om goede antwoorden te geven op serieuze vragen van buitenaf. Ze gebruiken daarvoor een special apologetics studiebijbel naast ander materiaal. Sinco heeft in Papua Nieuw Guinea les gegeven in apologetics en het is een kolfje naar zijn hand.

Vijf dagen van de week staat Sinco om 6 uur op, vertrekt dan om 10 voor 7 en komt om een uur of 5 doodmoe weer thuis.

Dan gaan we meestal even samen voor het huisje zitten met wat drinken en soms iets eetbaars. Even lekker bijkomen van de dag (Sinco dus... ik – Roelie - hoeft nergens van bij te komen, hooguit van mijn middagdromen als die al te intens waren). Soms heeft Sinco zin in bier, dan blijven we binnen zitten om de eventuele voorbijgangers geen aanstoot te geven.

Bierdrinken (en wijn) wordt toch vaak geassocieerd met onmatigheid en dronkenschap, met name voor de Kameroeners, want in Kameroen is bierdrinken en dronkenschap helaas ook schering en inslag. Het is best lekker om even buiten te zitten aan het einde van de middag als er tenminste niet te veel muggen langs komen om even een slokje van óns rode levenssap af te tappen. Dat zou nog tot daaraan toe zijn, maar de akelige jeuk en het risico dat het een malariamug is, irriteert ons en dan vluchten we op windstille (muggen)dagen naar binnen.

Daarna creëer ik een maaltijd en nadat we dat hebben verorberd gaat Sinco vaak nog even een uiltje knappen en daarna doet hij nog schoolwerk. Ik houd me dan meestal bezig met de correspondentie en/of doe nog wat studie. De laatste tijd verdiep ik me vooral in de eindtijdprofetieën, maar de laatste week heb ik dat even opzij gezet, omdat ik geïnteresseerd ben geraakt in vaccinaties. Er is af en toe in het nieuws wel eens wat om te doen, dus ik onderzoek het positieve en/of negatieve van inenten, en de eventuele nadelige gevolgen. Binnenkort hoop ik daar wat van op een rijtje te zetten en wellicht is iemand geïnteresseerd in mijn bevindingen.

Aan het eind van de avond sluiten we vaak samen de dag af met een glaasje wijn en als we het hebben een stukje kaas en constateren dat God goed is geweest voor ons die dag.

Al met al werkt Sinco nog steeds heel hard en met veel plezier.

Het afgelopen weekend was in zekere zin nogal druk, maar je kunt ook zeggen: goed gevuld! Zaterdagmorgen gaan we tegenwoordig eigenlijk altijd de stad in en doen dan wat boodschappen. Dingen die we nodig hebben en die we niet bij ons in de buurt kunnen kopen. En ook vooral - wat Sinco betreft - om er "even uit" te zijn. Dan gaan we naar het stadscentrum. Nu moet je niet voorstellen dat we dan gezellig lopen te winkelen en genieten. Nee, doelgericht kies je een zaak waar je wat wilt halen, stapt snel weer in je auto (of taxi) en gaat naar de volgende winkel en dan snel weer naar huis. Het is altijd druk, agressief en de mensen zien blanken gewoonlijk als wandelende geldbuidels waar zij graag een greep in willen doen. Of ze duwen je heel dwingend van alles onder je neus wat ze willen verkopen.

Roelie met onze vrienden Jean Claude en Rose voor hun kleine buurtwinkeltje

Sinco heeft al sinds lange tijd een nieuwe bril nodig. De glazen zijn niet meer goed en het montuur ziet er haveloos uit. We hadden ons laten vertellen dat er hier een kliniekje is, waar sinds kort een kleine afdeling is, waar je oogmetingen kunt laten doen en een nieuwe bril kunt bestellen voor weinig geld. Er zijn in de stad wel brillenwinkels maar die zijn doorgaans alleen interessant voor de rijken der aarde.

Een paar weken geleden zijn we eens naar die kliniek gegaan en inderdaad: daar is een heel klein Opticienzaakje. Een gewezen ziekenkamertje opgesplitst in 2 ruimtes. In het voorste gedeelte lagen de monturen op planken uitgesteld en was een bureau met een stoel. En er stonden een paar plastic tuinstoeltjes waar je kon zitten als je moest wachten. Daarachter was de werkruimte. De afdeling is opgestart door een Duitse man, of hij dit doet vanuit christelijk oogpunt weten we niet, in elk geval

uit naastenliefde, want hij en zijn medewerkers willen bereiken dat het voor zoveel mogelijk Kameroeners mogelijk wordt om zonodig een bril te kunnen bekostigen. De monturen zijn van zeer goede kwaliteit en bepaald niet ouderwets maar ook niet trendy. Ze zijn geschonken vanuit Duitsland en verkrijgbaar tegen de transportkosten. De glazen worden kant en klaar geleverd door een Arabisch bedrijf ergens in Afrika en zijn goed en niet te duur. Maar dat gold niet voor de glazen die Sinco nodig had, namelijk de Variovocus, want die bleken wel heel prijzig te zijn en volgens ons niet betaalbaar voor simpele arme Kameroeners. De meting gebeurde in de openlucht op simpele ouderwetse wijze met een kartonnen bord met letters. De jonge Duitse assistent Ludwig, die Sinco hielp deed het met veel overgave en heel secuur. En laat het nu zo zijn dat ze precies een montuurje voor Sinco hadden zoals hij verlangde met ronde glazen! Volgens onze opticien zou het minder dan een week duren voor de bril klaar zou zijn. Hij zou ons bellen. De volgende zaterdag brak

aan. We waren nog niet gebeld, maar Sinco, benieuwd of de bril misschien toch al klaarlag, wilde er toch heen. We belden onze "privé" taxichauffeur en lieten ons naar de kliniek rijden. Taxies kosten hier heel weinig. Het is het vervoermiddel bij uitstek, zoals we in Nederland alles met de fiets doen. Toen we bij de opticien kwamen, waren onze Duitse "vrienden" niet aanwezig. Een vriendelijke Kameroener wist te vertellen dat Ludwig die week naar Duitsland was teruggekeerd. We keken daar wel een beetje vreemd van op, maar goed, hij was niet verplicht om ons zijn privé plannen mee te delen, maar hoe zat het met de bril? De donkere man ging

zoeken, zoeken, en nog een zoeken. Een andere man, die we de week ervoor daar ook hadden gezien, iemand in opleiding, zocht mee. En ja, eindelijk hadden ze het montuur gevonden. Maar er was nog niets aan gedaan. De glazen waren nog niet aangekomen! Weer zouden we gebeld worden als het klaar zou zijn. De zaterdag erna, dat was eergisteren, besloot Sinco toch maar eerst zelf te bellen, voor het geval de bril nog steeds niet klaar was en we weer voor niets zouden gaan. Gelukkig kreeg hij contact. Ja, de glazen waren aangekomen, maar zaten nog niet in het montuur. En om dat te doen, gebruiken ze een apparaatje dat werkt door waterdruk. En aangezien de waterdruk die dag gering was, kon het niet direct gebeuren. Misschien zou de bril maandag klaar zijn.....

Tja, zo gaat dat in Kameroen! Een lange weg! Nog steeds lessen in geduld voor Sinco, hahaha! Misschien is de bril zaterdag klaar.

We zijn toen in de buurt wat boodschapjes gaan doen en hebben toen thuis lekker koffie gedronken. Daarna kwam onze "persoonlijke" timmerman, Dereck. Het is handig als je hier betrouwbare contacten hebt, eigenlijk is dat heel nodig, en ze zijn hier niet in bosjes te vinden. Dereck heeft ooit een goed bureau voor Sinco gemaakt, heel professioneel en voor een fractie van de prijs. Je laat een foto zien, en hij neemt de maten en komt terug met een pronkstuk. Sinco werkt er heerlijk aan.

Sinco's werkplek thuis

Dit keer wilden we een extra keukenkastje, we hebben ruimte tekort. Verder hebben we hem gevraagd om een kruidenrekje te maken. We kunnen onze kruidenpotjes niet overzichtelijk neerzetten, dus het werd tijd om dat eens op een rijtje te krijgen. Verder hebben we hem opdracht gegeven om voor mij (Roelie) een voetenbankje te maken. Dan hoef ik niet altijd met mijn benen op tafel. Mijn ene been is ooit beschadigd door een tromboze, dus die heb ik

graag omhoog. Nu, we zijn benieuwd wat hij ervan maakt. Hopelijk kunnen we jullie de volgende keer een foto laten zien.

De rest van de zaterdag is Sinco uiteraard met schoolzaken bezig geweest en ik had nog een naaklusje. Het dochtertje van onze huishelp zou zondag 3 jaar worden. Ik had voor ik naar Nederland ging, aan Lilian laten zien dat ik poppenkleertjes aan het maken was voor mijn kleindochters, "Ooh," zei ze, "dat zou Princess (zo heet haar dochtertje) ook heel leuk vinden, om een baby popje aan te kunnen kleden." Ik vroeg, wanneer ze jarig was. 1 september!

Roelie geeft Princess haar verjaardagscadeau!

Ik had dus een popje voor haar gekocht en daarvoor een jurkje en broekje genaaid. Ook wilde ik een draagzakje maken, en dat moest zaterdag nog gebeuren. Een hele klus, maar het is gelukt.

Die avond hadden we enkele vrouwen (twee Amerikaanse en Jolanda uit Nederland) uitgenodigd voor een maaltijd en een film. We hebben een film bekeken over het leven van William Carey. Erg indrukwekkend. En het contact met de dames was ook fijn. Een van hen woont tegenover ons en beheert de gasthuisjes van Wycliffe. Zij is vorig jaar december hier gekomen voor in principe een jaar. Maar intussen heeft ze besloten om nog een jaar langer te blijven. Een fijne vrouw (ongeveer mijn leeftijd) en we kunnen supergoed met elkaar opschieten, dus een soort vriendin hier in de buurt! De andere Amerikaanse (39) verblijft hier tijdelijk, zij doet vertaalwerk in een afgelegen dorpje en had in Yaoundé een taak tussendoor. Met haar kunnen we ook goed opschieten, zij is een zeer bewonderenswaardig voorbeeld van "afzien van

jezelf, en gaan voor God." Ze heeft 2 jaar doorgebracht in "haar" dorp, helemaal alleen als enige blanke. Het was niet gemakkelijk om ingang bij de bevolking te krijgen. Ze zijn erg achterdochtig omdat ze niet kunnen begrijpen waarom een blanke vrouw bij hen komt wonen en hun belang op het oog heeft. Ze past zich helemaal aan aan hun gewoontes om zo vertrouwen te winnen. Ze hebben o.a. de gewoonte dat je iemand wel helpt met voedsel of andere hulp, maar daar staat tegenover dat de ander verplicht is om dat later te vereffenen met iets van zichzelf. Voedsel of een dienst of wat dan ook. Anna, zo heet ze, heeft geen tuin, want de vrouwen laten haar niet meegaan, ze heeft dus geen mogelijkheid om zelf iets te verbouwen. Dus als ze zelf niets heeft, kan ze niets geven en krijgt ze ook niets. Het komt dus regelmatig voor dat ze een dag niets te eten heeft. Maar ze blijft haar doel voor ogen houden. De taal leren, op schrift zetten om vroeger of later de Bijbel te kunnen vertalen in die taal. Ze is nu een jaar op verlof in Amerika geweest en om zo te zeggen weer wat aangesterkt, maar ze is nog steeds erg dun. Toch ziet ze er naar uit om terug te gaan en haar leven daar weer op te pakken! En net als alle alleenstaande vrouwen zou zij ook best een man willen hebben en een gezin. Al haar vriendinnen zijn inmiddels getrouwd en hebben een gezin. Ze heeft wel eens gedacht: "Wat is er mis met mij?". Maar er is niets mis met haar, het is een schat en ziet er goed uit. Toch heeft ze vrede gevonden en beseft, dat ze met een gezin dit werk niet zou kunnen doen! Wij hebben heel veel respect en bewondering voor haar!

Zondag na kerktijd waren we bij de familie van den Berg te gast om 2 redenen. In de eerste plaats vierden we de verjaardag van Virginie. Dat is de Kameroense vrouw die mij vorig seizoen geholpen heeft met het leren van de Franse taal. Zij is al jaren een heel goede kennis van de familie van den Berg en woont tegenwoordig in een apartementje bij hen beneden. Ik had een Hollandse appeltaart gebakken die ging erin als koek. Bianca had gezorgd voor een lekkere lunch.

De tweede reden dat we daar waren was om nader kennis te maken met de broer van Nelis en diens zootje Jonathan. Jonathan komt een paar maanden logeren en omdat zijn moeder Poolse is en ze in Polen wonen, stelt de familie het op prijs als ik het Nederlands van Jonathan een beetje probeer bij te spijkeren. Zijn vader heeft de eerste 4 jaar van zijn leven met hem in het Nederlands gepraat, maar toen er een zusje kwam ging dat niet meer zo goed. Dus

hij heeft wel een basis en hij heeft ook uiteraard zijn familie in Nederland af en toe bezocht. Hij spreekt behalve Pools, een aardig woordje Engels, dat zal hij nodig hebben op het schooltje waar hij nu heengaat. Het schooltje bij ons op het terrein. Zelfs kent hij een beetje Frans. Hij is 10 jaar, dus een slim ventje... Natuurlijk zal hij bij zijn oom en tante en nicht en neef veel opsteken, maar wat extra aandacht stelt de familie erg op prijs. Het gaat vooral om het spreken en begrijpen. Ik ben zojuist in de schoolbibliotheek geweest en heb daar een boekje opgehaald om wat voor te lezen en een paar spelletjes om ontspannen bezig te zijn. Er staat heel wat Nederlands spul hier in de bieb, dus dat is wel leuk om zo wat handvatten te hebben.

Jonathan en ik hebben er wel zin in. Jurian, mijn "leerling" van het vorige seizoen is nu naar de Middelbare school, dus waar Sinco les geeft. Die heeft het voorlopig druk met voetballen na schooltijd, maar hopelijk komt die later in het seizoen weer af en toe om te oefenen. Spelling en dictee b.v. en een stok achter de deur om Nederlandse boeken te lezen.

Ook goed voor mij om niet in een kluizenaar te veranderen. Ik vind het namelijk heerlijk om in mijn huisje mezelf te vermaken als Sinco op school zit, huismus als ik ben!

Na de lunch bij de van den Bergs zijn we even langs Lilian gegaan om het cadeautje aan Princess te geven. Ze zei niets en lachte ook niet, maar het was maar al te duidelijk dat ze de pop helemaal geweldig vond! Voor Kameroense kinderen is het niet gewoon om zulk speelgoed te hebben. Ze is nu dus 3, en mag naar school!

Ik denk dat dat heel goed voor haar is, want thuis is totaal geen speelruimte noch stimulans om iets te ontwikkelen.

En of dat nog niet genoeg was voor één dag hadden we s'avonds ook nog eens 5 gasten voor de maaltijd. De oud-directeur van RFIS met zijn vrouw, en nog een echtpaar zijn voor een paar weken naar Kameroen gekomen. Zondagavond zouden ze arriveren en Sinco had aangeboden om hen, samen met een collega, van het vliegveld op te halen. En om ze welkom te heten na hun lange reis, die ongeveer 2 dagen duurde vanuit Amerika, boden wij hen een maaltijd aan. Er was met hetzelfde vliegtuig nog een man aangekomen die werkt voor SIL, dus Sinco nodigde hem ook uit. Terwijl hij die mensen ging ophalen maakte ik de maaltijd klaar en toen ze

aankwamen konden ze direct aanschuiven. Ze waren daar heel dankbaar voor, en nadat ze lekker gesmuld hadden van rijst, kip en groente en wat bijgerechten en ijs toe, heeft Sinco ze naar hun verblijf gebracht waar ze lekker konden gaan slapen en bijkomen van de reis, alvorens ze hun plannen hier gaan verwezenlijken.

En zo gaan onze dagen door.

Sinco schrijft... Op de RainForest Zendingsschool is het onderwijs in volle gang. Het is hard werken omdat een aantal leraren op het laatste moment niet zijn gekomen (of later komen) door gebrek aan ondersteuning. Die klassen hebben we er dus bij. Maar vanaf de herfstvakantie hoop ik (Sinco) een normaler rooster te krijgen. Dit jaar geef ik weer allemaal nieuwe vakken. Dat betekent dat er veel voorbereidingswerk is. Aan de andere kant heb ik alle vakken in het verleden al eens gegeven hetzij in Nederland hetzij in Papua Nieuw Guinea. Hier zijn de eisen en de boeken echter weer anders, dus ik moet er toch wel aan trekken.

Mayonaise maken in een praktikum

Het is echt een zendingsschool. Vrijdag gaf ik les in het vak "Tropische landbouw", een keuzevak voor 8 leerlingen. Naast het wetenschappelijke gedeelte van plantengroei, bodemkunde, ziektenleer etc. vormen deze 8 leerlingen ook een mini-onderneming "AgriCam International" kortweg ACI. Het is geënt op de jeugdonderneming die we in Nederland op de landbouwschool hadden. Dit jaar willen we naast proefvelden, een aantal commerciële gewassen verbouwen en voor de "veehouderij" kiezen we ervoor om Tilapia vissen te kweken in een flinke visvijver die we op ons terrein gaan aanleggen. Een deel zal de school moeten betalen, voor het overige financiële gedeelte worden aandelen uitgegeven, die

we met winst hopen terug te betalen. We hebben er allemaal zin in.

In de klas naast ons werd scheikunde gegeven. Het leuke was dat de leerlingen daar – terwijl ze scheikunde problemen uitwerkten – lofliederen aan het zingen waren. Het hele klasje werkte zingend.

De zingende scheikunde klas

Het was prachtig! Ik heb er een filmpje van gemaakt ... zo wordt scheikunde gegeven op een zendingsschool. Er wordt weliswaar niet altijd gezongen maar in elke les staat God centraal. Dat is wel heel bijzonder en voor mij (Sinco) een enorme motivatie.

In het lerarenteam gaat het ook goed. De directrice Lois wilde mij ook dit jaar weer graag in de "directie" hebben naast mijn lesgeven. Ik doe dat met veel plezier en merk dat ook dit directie-teamwork goed loopt. Dat stemt mij heel dankbaar jegens God want ik merk dat God mij de energie en wijsheid geeft, die ik uit mezelf gewoon niet bezit. Het is zo goed te weten dat je hier niet voor jezelf zit, maar een deel bent van God's plan voor Kameroen en omliggende landen. Ik merk steeds weer hoeveel het voor ouders betekent te weten dat hun kinderen veilig opbouwend goed onderwijs krijgen. Dat geeft hun de rust om zich op het bijbelvertaalwerk toe te leggen. Het is ons dagelijkse gebed dat de vele taalgroepen hier de bijbel in het eigen taal krijgen en Gods evangelie – Jezus Christus - aanvaarden.

Hartelijke groet van *Sinco en Roelie*

Sinco en Roelie ter Maat - New Tribes Mission
(gedetacheerd bij Wycliffe/SIL, Rain Forest International
School, SIL—BP 1299, Yaoundé - Cameroon - Africa
Email: mail@sinco.nl Mobiel: +237 7795 2630

Giften kunt u belastingaftrekbaar overmaken op
bankrekening 55.65.42.819 t.n.v. St. NTM Nederland
o.v.v. Sinco en Roelie - code 15